

Sag i første Række angaar, faa Lejlighed til ved Forhandling med Arbejdsgivernes og Arbejdernes Repræsentanter paa første Haand at danne sig et Skøn over, hvorledes Sagen ligger indenfor de forskellige Industrier, men ogsaa faa Lejlighed til at drøfte en Tillempning af 8 Timers Dagens Princip i begge Parter og i Samfundets Interesse.

Forholdet er vel nok det — og det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Udtalelser tydede jo ogsaa paa, at han var enig deri —, at der i Virkeligheden ikke er nogen i Landet mere, der ønsker en Forlængelse af Arbejdstiden i den egentlige Fabriksindustri. Men det, man gør, er, at man peger paa Haandværksfagene og Sæsonfagene og siger, at her maa Forholdet være et andet. Og jeg vil for at illustrere, hvad jeg tænker paa ved de kommende Forhandlinger med saavel Arbejdsgivernes som Arbejdernes Repræsentanter, nævne et praktisk Tilfælde og tage frem, hvad det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen ogsaa nævnte, Murerfaget. Man henviser til Urimeligheden i, at der i Murerfaget om Sommeren ikke arbejdes over 8 Timer om Dagen, skønt der er Mangel paa Murere i Landet, skønt der er Bolignød i Landet, og skønt Murerne en Del af Aaret enten slet ikke har Arbejde eller i alt Fald en ganske kort Arbejdstid.

Jeg vil i øvrigt sige til det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, som, naar han vendte sig derimod, mente at have vendt sig imod 8 Timers Arbejdsdagens Princip, at det har han i Virkeligheden slet ikke; han har kun vendt sig imod den dogmatiske Gennemførelse af Princippet. 8 Timers Dagens Princip siger, at der skal være en gennemsnitlig Arbejdstid paa 8 Timer om Dagen, det vil sige 48 Timers ugentlig Arbejde i Industrien; men 8 Timers Dagens Princip siger ikke noget om, at der ikke maa arbejdes mere end 8 Timer daglig i en enkelt Del af Aaret.

Men altsaa, man henviser til Urimeligheden her for et Bygningsfag som Murerfaget; og der er ikke Tvivl om, at hvad man i den Henseende henviser til, falder sammen med, hvad man mener i mange Kredse indenfor Murerfaget — i hvert Fald gælder det i høj Grad for Murersvendene paa Landet —, som gerne en Del af Aaret ønsker en længere Arbejdstid med tilsvarende højere Fortjeneste. Men naar Forholdet er det, er der jo en Mulighed, som burde udnyttes, for at faa en fornuftig Tillempning af 8 Timers Dagens Princip paa det Omraade, her er Tale om, gennem en længere Arbejdstid

en Del af Aaret og en kortere Arbejdstid andre Dele af Aaret.

Men alle ved, at i samme Øjeblik man rører ved dette Spørgsmaal i Praksis, naar det skal løses gennem Forhandling mellem Organisationerne, saa møder man straks den Vanskelighed, at man fra Arbejdernes Side modsætter sig en saadan Bestemmelse for Murerfaget af Frygt for, at den skal blive brugt af Arbejdsgiverne som Led i deres Bestræbelser for ogsaa indenfor Fabriksfagene at komme 8 Timers Dagen til Livs. Arbejderne vil sige: Giv os Ryggen fri gennem Lovfæstelse af Princippet, saa vil vi ogsaa være rede til Undtagelsesbestemmelser for Sæsonfagene og til at arbejde længere om Sommeren.

Men der siger jeg for mit Vedkommende, at det er fuldkommen urimeligt, at denne Kampstilling mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne skal være hemmende for Produktionen, til Skade for begge Parter og til Skade for Samfundet. Men naar vi staar overfor, at vi skal behandle dette Spørgsmaal som en Opgave, hvortil der paa kræves Rigsdagens Initiativ, hvordan ser vi saa, at de ærede Medlemmer Hr. Knud Kristensen og Hr. Reedtz-Thott stiller sig? Saa ser vi dem tale om den hellige Frihed for Arbejdsgiverne og Arbejderne til selv at komme til Rette om Forholdet; saa viser det sig, at de ganske stille ser paa, at saadanne Spørgsmaal Aar efter Aar ikke kan løses til Skade for begge Parter og til Skade for Samfundet; de kan ikke løses paa Grund af gensidig Mistillid mellem de to Parter.

Jeg vil sige for mit Vedkommende, at lige saa meget som Samfundet er interesseret i faste Organisationer, sociale og erhvervsmæssige, og lige saa sikkert som det er, at et Sammenbrud af de nuværende Organisationer og det hele Organisations-system vilde kaste Samfundet ud i Kaos, socialt og økonomisk, lige saa sandt er det — og det paa pegede Tilfælde er et Eksempel —, at Forholdene kan føre ud i en fuldkommen Organisationsstupiditet; og denne Stupiditet, som jeg ikke betænker mig paa at kalde det, viser sig, naar vi er naaet til det Punkt, at begge de modstaaende Parter er interesserede i en Ordning og Samfundet er interesseret deri, men dog tør eller vil de ikke overfor hinanden erkende den sande Stilling paa dette Omraade.

Naar man ser, hvordan Sagen ligger, at disse Forhold har kunnet opretholdes i Aarevis for Bygningsfagene, samtidig med